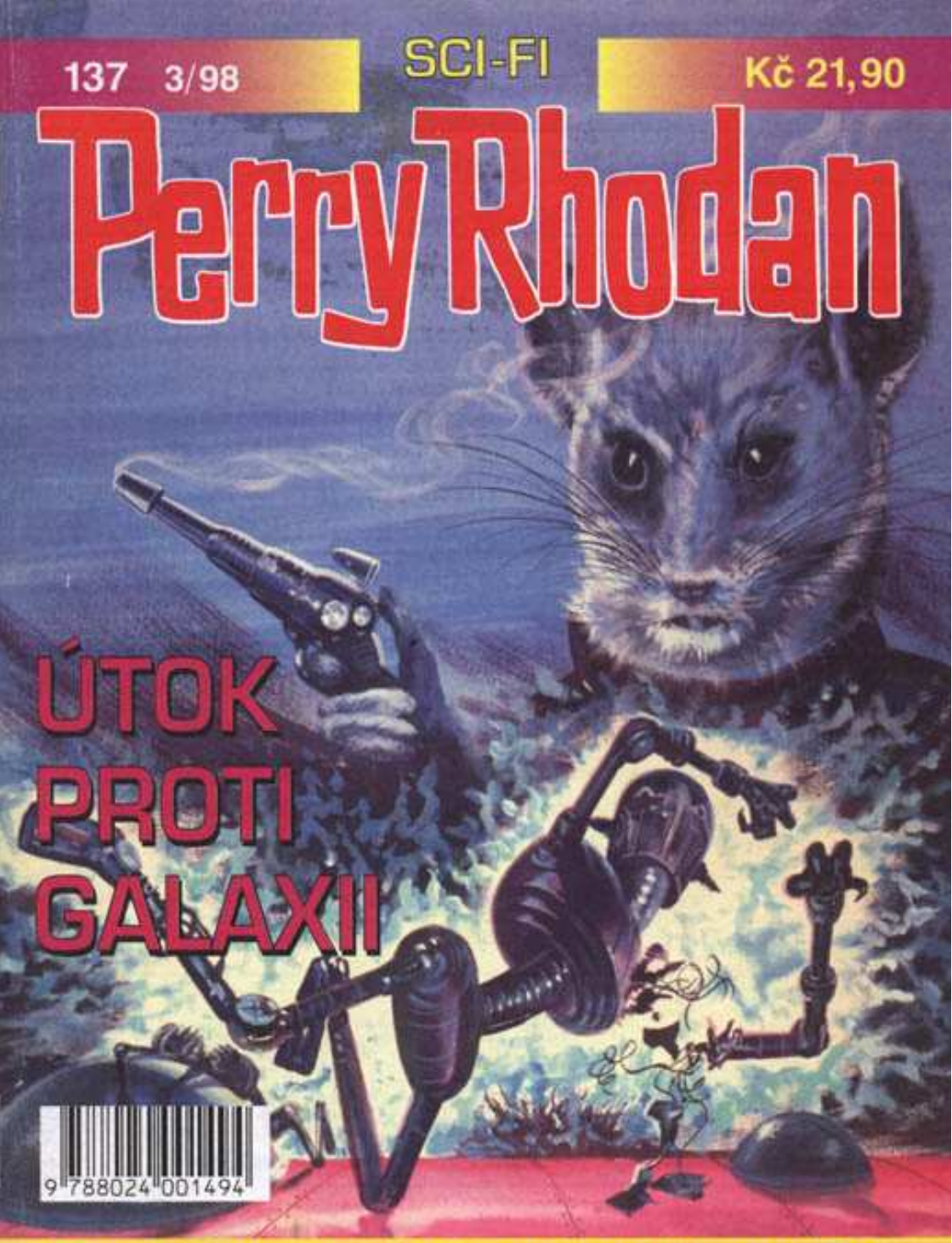
137 3/98 SCI-FI Kč 21,90

Perry Rhodan

ÚTOK PROTI GALAXII

9 788024 001494

OD LEDNA 1998 NAVÍC PERRY RHODAN – THOREGON

KURT BRAND

Útok proti Galaxii

Knihovnička Perry Rhodan 137 Přeložil Jaroslav Kuťák Digitalizoval Pawwlik

Olf Stagge se zlobil na svůj osud.

Tento třiadvacetiletý ramenatý blonďák patřil k jednotce mutantů Sluneční flotily. Byl spolehlivý, upřímný a rozumný, zkrátka skvělý chlapík. Během tří let se vypracoval až k hodnosti seržanta. Krátce po tomto povýšení však začal mít smůlu.

Byl to telepat a pasivní teleporter. Vědci tak označovali Staggeovu neobvyklou schopnost. Dokázal totiž teleportovat pouze v případě, že teleportoval ještě i jiný mutant. Nepotřeboval však k tomu tělesný kontakt.

Už dávno se vyrovnal s faktem, že ho neberou do velkých akcí. V jednotce mutantů se našlo hodně telepatů. Ovšem mužů a žen, kteří uměli teleportovat, bylo pořád ještě jako šafránu.

Šéf jednotky mutantů John Marshall měl Olfa v oblibě. Když mladík začal dělat chyby, povolal ho k sobě. Stagge očekával přísné pokárání, ale stal se pravý opak. Marshall s ním mluvil věcně a klidně. Pokoušeli se společně nalézt příčinu jeho telepatických výpadků.

„Nemáte nějaké trápení s láskou, Staggu?"

Tato otázka byla oprávněná. Olf Stagge vypadal dobře a ženská srdce přitahoval.

Stagge lakonicky odvětil: "Nikdy jsem neměl, pane!"

Rozešli se, aniž by je jejich rozmluva uspokojila. John Marshall nedokázal nalézt vysvětlení, proč telepat zcela zklamal při akci v soustavě Tuggt.

Toho dne se Olf Stagge znovu vrátil z akce do Terranie. Kolegové, kteří pod rouškou vědecké práce sloužili v Modré soustavě, ho poslali zpátky.

„Jsem k ničemu!" říkal si cestou k Johnu Marshallovi, kde se měl po návratu hlásit.

„To není pravda," opravil ho Marshall, když se s ním po několika minutách loučil. „Jestli se nepletu, Stagge, pak momentálně prodělláváte určitý vývoj. Musíme vyčkat, jak se vaše parapsychické schopnosti vyvinou. Nehlaste se k žádnému vyšetření. Copak vaše

pasivní teleportační schopnosti zeslábly stejně jako telepatické síly?"

„Ne!"

„Takže, Stagge, hlavu vzhůru. Všechno chce svůj čas, hlavně nepodléhejte depresím!"

Ale ani šéfova povzbudivá slova nedokázala Olfovi zvednout náladu. Cestou domů do služebního bytu si lámal hlavu.

V polovině trasy musel přestoupit. Před terminálem u kosmodromu Terranie vystoupil a dal se doprava.

Dva muži mu vyšli vstříc. Oba byli nápadní. Jeden vypadal jako boxer, druhý měl všechny vnějškové rysy galaktických lékařů Arasů.

Jako už dlouhé měsíce ne, nyní zcela jasně přijal myšlenkový obsah vědomí těchto mužů. Především ho v jejich myšlenkách zaujal pojem „hyperinpotronický proces", a tak se přitom soustředil, že si ani nevšiml muže, do kterého by krátce nato vrazil, kdyby ho onen muž nechytil a jemně neodstrčil. Vzhlédl a spatřil rozzlobenou tvář Reginalda Bulla.

„Dávejte přece pozor! Moment, nejste vy náhodou ten nešťastník Olf Stagge?"

„Ano, pane," vykoktal Stagge tváří v tvář prvnímu zástupci Perryho Rhodana.

"Člověče!" vyjel na něj Bully. „Tak už dost! Kdepak se toulaj vaše myšlenky?"

Nebyli sami. Bully si hned uvědomil, že si jich okolní chodci všimli, ale jeho jeden přísný pohled stačil, aby přidali do kroku a přestali naslouchat.

Olf Stagge se ohlédl za mužem s tváří boxera a za Arasem. Už zmizeli, ale díky telepatickým silám je hned zase našel. Právě nasedali do kluzáku. Hovořili a přemýšleli o hypertoyktickém napojení.

„Tak kdepak v duchu jste, Stagge?" znovu se zeptal Bully.

„Pane, už půl roku mám problémy s telepatií. Moje schopnosti slábnou a dokonce někdy úplně mizí. Ale právě když jsem potkal toho muže s tváří boxera..."

„To byl Van Moders, pokračujte!"

„A toho Arase..."

„Kule-Tats. Dál!"

„Ano, pane! Přemýšleli o hypertoyktickém napojení!"

Zrzavý muž se pousmál a položil Staggemu ruku na rameno. „Ano, ano... Povězte, myslel na to ten Aras s nadšením?"

„Víc než to, pane. Byl fascinován. Mohu zodpovědně prohlásit, že byl pro věc přímo zapálen!"

„Oukej, Stagge. Doufejme že to tak je a že se vaše telepatická špionáž vyplatí."

Olf Stagge netušil, co si má o Bullyho slovech myslet. Ale neodvažoval se mu vniknout od myšlenek. Všichni telepati měli striktní zákaz přehrabovat se v myšlenkách vůdčích osobností vlády.

V celé jednotce byl jenom jeden odvážlivec, který se tohoto rozkazu nedržel: myšob Gucky.

Kule-Tats, araský vědec, který se nechal unést agenty rozvědky Pozemšťanů na Zemi, netušil, že je pod neustálou kontrolou Rhodanových telepatů.

Bylo to bezpodmínečně nutné.

Kule-Tats byl galaktický lékař a ti patřili společně se Skokany a Těžkými k nepřátelům Země. Nicméně Rhodan mu dal šanci, protože věřil a ze zkušenosti věděl, že mezi jednotlivci mohou být přátelé Země.

Kule-Tats byl jedním z čelných vědců mezi Arasy. Donedávna pracovat pro Akonany. Zabýval se výzkumem tajuplného posbiovského plazmatu.

Všechny dosavadní zprávy hovořily o tom, že je loajální a oddaný Zemi a že od něj zatím nikdo nemusí čekat komplikace.

Telepat Olf Staffe netušil, jak důležité bude jeho náhodné pozorování.

* * *

Van Moders mezitím společně s Arasem opustili kluzák. K výzkumnému traktu to bylo jen pár kroků. Mlčky šli chodbou. Kule-Tats musel bezděky pomyslet na podzemní výzkumnou laboratoř Akonanů na planetě Afzot. Porovnával obě laboratoře. Co do velikosti nemohly laboratoře Pozemšťanů těm akonským konkurovat, ale co se týkalo Pozemšťanů a jejich touhy po vědění, v

tom zase byli nesrovnatelně lepší oni.

Kule-Tats ještě nedávno považoval Pozemšťany za obyčejné barbary, kteří za všechny úspěchy vděčí pouze ojedinělé osobnosti Perryho Rhodan, ovšem rychle svůj názor změnil. Mezi Pozemšťany se našlo mnoho velmi schopných lidí. Jako například robotik Van Moders.

Ten na sobě ucítil Arasův pohled.

"Copak?" zeptal se.

Kule-Tats otevřeně přiznal: „Lituji, že jsme se nepoznali dříve, Van Modersi."

Mladý robotik byl potěšen skrytou chválou. „Nevyhledáme McParsonse? Rád bych se přímo na místě přesvědčil, jak je daleko s upřesněním rovnice složení bioplazmy."

Aras totiž dal Pozemšťanům strukturální rovnici posbiovské bioplazmy, ovšem s upozorněním, že není úplná.

Pozemští vědci ji s díky přijali.

McParson je přijal a kývl na pozdrav.

Pak je odvedl do projekční místnosti. Zmáčkl tlačítko a v sále se setmělo. V prostoru se objevila mimořádně složitá, třídimenzionální chemická rovnice. Některé její větve byly červené, jiné černé. McParson na ně ukázal. „Zítra nebo pozítří už budou jenom černé."

Kule-Tats dobře věděl, co sleduje - chemickou rovnici bioplazmy Posbiů.

Přikývl. Rád tomuto Pozemšťanovi věřil. Pak chytil Van Moderse za rukáv a udělal několik kroků stranou, aby Van Modersovi ukázal šedivé větve, které pro pozemské vědce znamenaly: domněnka - ničím neprokazatelná.

"Tady, Modersi! ATCG, křížné spojení ze čtyř kyslíkových buněk, to sem nepatří. Celá ta větev je bez kyslíku. Chybí tu dědičný kód. Jsem rád, že McParson už vykreslil hypotetickou řadu."

Už několik dní se veškeré rozhovory mezi Van Modersem a Arasem řídily jenom a výhradné posbiovskou biolátkou. Van Moders trval na svém tvrzení, že se jedná o umělý výrobek, který vyráběli samotní Posbiové, zato Aras zastával názor, že podstatu bioplazmy nemohl nikdy nikdo vytvořit uměle.

Tvrzení proti tvrzení.

Van Moders pokládal za důkaz svou účast v akci na posbiovské planetě Frago. Viděl tam totiž stroj, který plazmu vyráběl.

„Nepochybuji o faktech, které jste viděl na vlastní oči," klidně namítal Kule-Tats, „ovšem pochybuji, že existuje nějaký stroj, který by tuto biochemickou látku vyráběl. Modersi, je to přírodní produkt! A trvám na tom!"

Van Moders se obrátil na kolegu McParsona. „Viděl jsem toho dost. Mockrát děkuju."

Aras ho mlčky následoval.

„Co jsem to tedy viděl na Fragu, Kule-Tatsi?" zeptal se ho mladík, když vešli do pracovny.

„Možná přístroj, který zpracovává nebo zpracovával přírodní plazma, Modersi. Už jste na to někdy pomyslel?"

„Třeba máte pravdu. Hm..., za předpokladu, že jste se svou hypotézou na správné stopě... No. každopádně se k tomu nechci nyní už vyjadřovat. Musím si to všechno nechat řádně projít hlavou."

„Nezapomínejte na složitost struktury toho plazmatu! Je natolik komplikovaná, že by bylo těžké dokázat, že Posbiové umějí něco takového stvořit!"

Jakmile Moders osaměl, povzdechl si: „Zatracená látka, tahleta plazma. Brzy bude stejně nepochopitelná jako Posbiové sami!"

* * *

Příchod Posbiů z mezigalaktického prostoru do Galaxie vyvolal reakce a události, se kterými by ještě před rokem vůbec nikdo nepočítal. Nastala situace, která zcela nutně vyžadovala, aby se spojily všechny síly Galaxie do jednotné Unie. To, co se ještě nedávno zdálo být nemyslitelné, se zvolna stávalo skutečností. Modrá soustava Akonu už najednou neviděla v Pozemšťanech barbary a k tomuto názoru se přidávaly další a další velké civilizace. Hledaly u Pozemšťanů pomoc.

Perry Rhodan však zůstával zdravě nedůvěřivý.

„Co se týče mě," bručel Bully, „řek bych, že jednoho dne dostaneme od Akonanů pěkně přes prsty."

„Nemám obavu," odporoval Allan D. Mercant, šéf Sluneční

rozvědky.

Přemýšlel o tom, co právě hlásil Rhodanovi. Že na Zemi bylo vysláno osmnáct zástupců akonské říše s tím, že jim Vládnoucí rada zakázala kontakt s Arkonidany.

„Tento požadavek jsme přijali," řekl Rhodan. Všiml si Bullyho grimasy. „Ty s tím nesouhlasíš?"

„A měl bych? Arkonidská říše je náš spojenec..."

„Ano. Ale nepředstavuje prakticky žádnou skutečnou sílu. Máš ještě něco?"

„Atlan bude hrozně nadšenej, až se to dozví."

„Omyl. Už jsem s ním mluvil. Ještě nějaké námitky, Bully?"

Bully se zahalil do mlčení.

Rhodan pokračoval: „Deringhouse se momentálně pokouší zjistit, k jakým kompromisům jsou Akonané zmocněni. Intergalaktická aliance musí být utvořena za každou cenu. Deringhouse má moje instrukce."

„Vyložíš kam na stůl? Akonanům?" zafuněl nespokojené Bully.

V očích Perryho Rhodana se zajiskřilo. Ostřeji než obvykle svému příteli řekl: „Bully, už jsem v životě nějaká ta jednání vedl. Nech to tedy na mně. ano?"

Měl na mysli především akci Černý muž. Zatímco totiž akonská delegace přistávala na Zemi. nad mateřskou soustavou Modré soustavy se zjevily tři fragmentální lodě, které nepatřily Posbiům, nýbrž Pozemšťanům. Nebyly to skutečné fragmentální lodě. jenom jejich makety. Transitovaly od jedné akonské planety k druhé aniž by svrhly bombu, ale vyvolaly strach a zděšení.

„Musíme Akonany přinutit, aby otevřeli oči," vysvětloval Bullymu.

„V pořádku." odpovídal mu přítel. „Ale mám přece jen něco jinýho. Před několika hodinama jsem mluvil s Van Modersem a Kule-Tatsem. Mám ti vyřídit, že by si s tebou rádi promluvili."

Rhodan krátce zapřemýšlel.

„Ano, dobrá. Ale vysvětli jim, že mě nezajímají žádná dlouhá vysvětlování."

„Jo, a ještě něco, Perry! Toho nešťastníka Olfa Staggeho jsem odvelel k Arasům a ostatní telepaty jsem povolal zpátky."

„Bully," trochu káravě namítl Rhodan. "Patří k lidem, kteří dokáží dělat zázraky. Nemůžeš mu tak ošklivě říkat jenom proto, že se mu dočasně nedaří."

Rozhovor byl přerušen voláním z konferenčního sálu. Hledali Deringhousea. Akonská delegace se dotazovala, zda je maršál ochoten s nimi dál mluvit.

Obrazovka se před nimi rozzářila. Spatřili Mercantovu usměvavou tvář.

"Pánové," začal, „na volání o pomoc vaší Vládnoucí Rady se ozvali Skokani a odpověděli negativně. Upozornili na záhubu Totztalovy flotily. Ani Těžcí nepomýšlejí na to, aby se pokusili zahnat trojici fragmentálních lodí z vaší soustavy. Tyto dvě zprávy byly určeny pro vás."

Rhodan přikývl a vypnul spojení. Potom sám oznámil dorozumívacími signály Akonanů, že maršál Deringhouse za deset minut znovu zahájí konferenci.

Obrátil se k Deringhousemu: „Máte nyní volnější ruce, ale nepřistupujte na kompromisy. Nechte Akonany mluvit. Neustále chci být informován o průběhu jednání. Od zítřka však pro Akonany nebudu k dispozici.

Vysvětlete jim to s politováním. Něco takového by mělo zapůsobit i na ně."

* * *

Tři lodě Pozemšťanů, zamaskované jako fragmentální křižníky, se v Modré soustavě rozdělily.

Velitel roje Baltass se vynořil deset světelných minut od Sphinxu, centrální planety Akonu, a řítil se proti ní.

Na palubě vládla nejvyšší bojová pohotovost, Baltass musel počítat se zahájením obranné palby ze stacionárních děl planety. Ochranné štíty jeho staré maskované lodi by však vydržely jenom několik málo zásahů.

Atlan mu přikázal: operujte na vlastní zodpovědnost, ale nesmíte dovolit, aby byla naše hra prohlédnuta!

Batlassovi bylo dvaatřicet let. měl dostatek zkušeností, ale stejně

si nebyl jist, jestli to teď trochu nepřehnal.

„Milborne!" volal v palubním interkomu zbrojního důstojníka, „neztrácejte nervy!"

Mladý poručík Milborn se v mnohém podobal legendárnímu Brazu Alkherovi. Ledově chladně se zeptal: "Otázka pro velitele: co to jsou nervy?"

Baltass se pousmál a mlčky vypnul spojení.

Křižník 2 se řítil proti Sphinxu. Planeta se na monitorech velmi rychle zvětšovala.

Vzdálenost 100 000 kilometrů!

Superobr 2 prudce zbrzdil, ale přece jen ještě pronikl do atmosféry planety. Pokud Akonané na svém centrálním světě očekávali, že strašlivé nebezpečí z vesmíru několikrát obletí jejich planetu, pak je Baltass zklamal.

Sel dolů až na pět tisíc kilometrů. Klesl až nad hlavní město a miliony Akonanů ho viděly. Paprsková děla mlčela. Bezpočet dělových stanovišť, rozmístěných po planetě, zatím ještě mlčel.

Baltass majestátně přeplul město, nad volnými plochami zvýšil rychlost a vylétl z atmosféry do volného kosmu. Náhlé zrychlení muselo nad planetou vyvolat hromové údery.

„Psychologická válka, určená k získání přátelství a důvěry! Velký Bože, copak jsou všichni Akonané slepí a hluší, že je šéf musí tímto způsobem nutit ke spolupráci?"

* * *

Hubené, dva metry vysoké stvoření, ve kterém člověk na první pohled poznal galaktického lékaře, neztrácelo klid ani když je Rhodan poněkud zvýšeným tónem hlasu vyzýval: „Kule-Tatsi, tohle mi ale budete muset dokázat!"

Ozval se i Van Moders: „Pane, musím něco poopravit."

„Ano?"

„Ano, pane! Zdá se, že jsem na Fragu podlehl omylu. Kule-Tats mi to dokázal. Onen stroj na planetě robotů, který chrlil velké množství plazmy, nemohl být jejím výrobcem. Možná, že v něm byla plazma jenom nějak zpracovávána, ale to se teprve stane objektem

výzkumu. Na Fragu se plazma nevyráběla, byla pouze uzpůsobována pro potřebu Posbiů!"

Rhodan ztěžka dýchal. Význam Van Modersovy výpovědi byl zřejmý, ale zároveň nastiňoval řadu nových otázek. Znal na ně Kule-Tats odpověď?

Aras se podíval Rhodanovi do očí.

„Pane," začal, „společně s mým kolegou Modersem a biochemikem McParsonem jsem pochopil, že posbiovská plazma není uměle stvořena. Není to syntetický výrobek. Její struktura je příliš složitá... Musíme od této chvíle vycházet z faktu, že se jedná o produkt přírody! Plazma pochází ze živého organizmu, pane!"

Rhodan přikývl.

„Kule-Tatsi, víte vůbec co nám to tady tvrdíte?"

„Pane, my jsme analyzovali různá množství plazmy a dospěli jsme k závěru, že čím více plazmy se nacházelo v nádrži, tím silnější byly její individuální frekvence..."

Dál se nedostal. Rhodan se bleskově napřímil v křesle. Jeho šedivé oči vzrušeně jiskřily. Pevně sevřel rty.

„Pane," pokračoval Aras a mírně přitom naklonil hlavu, „pokusil jsem se provádět naše pokusy na akonské bázi. Díky genialitě vašich swoonských mikromechaniků jsem prožil neskutečný zázrak a měl jsem nové přístroje hotové během jediného pozemského dne.

Pane, pokud v souvislosti s plazmou hovoříme o životě, pak je to stejný život jako ten náš! Je tu například skutečnost, že u velkého množství plazmy zaznamenáváme jistou míru individuality! Nechci vás obtěžovat mrtvými čísly a statistikami, ale výsledek je následující: čím větší množství biolátky. tím více se jedná o individualitu!"

„Jak velké množství je k tomu potřebné?" zeptal se Rhodan.

Aras odpověděl tiše, ale jistým hlasem: "Velké, pane, velmi značné množství, nepředstavitelně velké."

„Tuny?"

„Ne, to není měřítko. Nejnižší hranici musíme nasadit u milionů tun, ovšem jenom hypoteticky."

„Teď už mi jen naznačte, že věříte v existenci plazmatické hvězdy!"

Mladý expert Van Moders odpověděl za kolegu: „Ano, pane! Ale považte - jestli něco takového existuje, pak by to mohlo představovat mnohem větší nebezpečí než Posbiové s Lauriny dohromady!"

Rhodan přijal tato slova bez mrknutí. „V jedné věci si ještě nejsem jist, Van Modersi: co udržuje plazmu při životě?"

Oba vědci na sebe významně pohlédli.

A mlčeli.

Rhodan se jich už nemusel ptát.

Hodinu nato vědci odešli. V pracovně zůstali Rhodan, Bull. Mercant, Deringhouse a Marshall.

„Pánové, takže ještě jednou:

Na robotské planetě Frago v mezigalaktickém prostoru se musí nacházet obrovské množství plazmy. Gigantický stroj, objevený naší speciální jednotkou, se patrně stará o úpravu plazmy, možná o dělení jejích buněk a tím o její rozmnožování od vstupu do výstupu ze stroje. Možná na tisícinásobek anebo ještě více.

Jsou to sice všechno jenom teorie, ale blíží se skutečnosti.

Nový objev, totiž hypotéza, že může existovat nějaké individuální plazmatické stvoření, na nás klade další nároky.

Co vy na to?"

Allan D. Mercant zvedl hlavu a řekl: „Šéfe, nikdy jsem si nestěžoval na nedostatek práce, ale jestli chcete začít hledat plazmatickou bytost, pak musíte mým mužům zakázat spánek."

Rhodan se trochu uvolnil. „Však vy to zvládnete, Mercante."

„Hm, nejdřív bysme se asi měli vrátit k Akonanům. Co s nima?" podotkl Bully.

Rhodan se usmál a přikývl.

"Naše maskované křižníky se stále ještě nacházejí v Modré soustavě?"

„Povolány zpět před dvěma hodinama a deseti minutama," oznamoval Bully.

„Dobrá, takže si myslím, že jsme probrali všechno. Můžeme si chvíli odpočinout..."

Velká hyperkomová stanice Terranie se ohlásila poplašným voláním. Rhodan ani nestačil domluvit.

Monitor zablikal, pak se na něm objevila Atlanova tvář.

„Perry, mám už skoro rozžhavenou vysílačku. Tvoje dálkové satelity v mezigalaktickém prostoru hlásí gigantickou vesmírnou bitvu ve vzdálenosti dvaaosmdesáti světelných let od okrajové zóny Galaxie. Transice, silné energetické výboje, křivky rozpadu. Bitva začala zhruba před dvěma hodinami. Máš to místo na hvězdné mapě? Tady jsou souřadnice..."

Rhodan zareagoval okamžitě.

Atlan pokračoval: „Musí tam zuřit skutečné peklo. Naše zaměřovače naměřily neuvěřitelně vysoké hodnoty. Jednoznačně se jedná o Posbie. Ale s kým se tam bijí? S Lauriny?"

„To bys měl zjistit ty, Atlane!" navrhoval Rhodan. „Okamžitě bych tam na tvém místě letěl s flotilou a postavil bych se po bok Posbiům!"

„Přeskočilo ti. barbare?"

„Ano, mám tady delegaci Akonanů."

Atlan zamrkal.

„Nová zpráva ze satelitu HUP-88, Perry. Satelit stojí jednu světelnou hodinu od bitvy. Počet bojujících lodí je odhadován na tři sta nebo čtyři sta. Pokud jen polovina z nich patří Posbiům, rád bych věděl, jakými zbraněmi disponují Laurinové."

Rhodan přikývl a v krátkosti informoval svého přítele Atlana o nejnovějších objevech v oblasti výzkumu posbiovské plazmy.

„Zabývali se tví vědci také fatální otázkou Posbiů: Jste skutečný život?, kterou kladou každému, s kým se setkají?"

„Ne, Atlane."

„Dobře, tak ať se se mnou spojí. Myslím, že už znám obsah té otázky."

„Propojím tě, Atlane!"

Tím rozhovor mezi Administrátorem a Imperátorem skončil.

* * *

Když se na monitoru objevila Atlanova tvář, Kule-Tats se bezděky postavil do pozoru.

„Vy jste Kule-Tats?"

„Ano, Vaše Vznešenosti..."

„Kule-Tatsi, Pozemšťané mě nazývají Atlanem. Držte se toho..."

„Ano, Vaše..., ehm, pane Atlane!" zablekotal Aras. Van Moders stál vedle něj a mlčel.

Pak se dozvěděli, proč s nimi chtěl Imperátor mluvit.

„Týká se to posbiovské otázky: Jste skutečný život? Odpověď na ni je životně důležitá! Už jste přemýšleli o její podstatě?"

Čekali, co řekne.

„Dobrá. Není odpovědí na tuto otázku skutečnost, že plazma vykazuje jistou podobnost s molekulou lidské DNK?"

Aras okamžitě odporoval. „Pane Atlane, v tomto případě nelze hovořit o podobnosti... To by byl chybný termín. Podle mého názoru je molekula plazmy..., s lidskými molekulami DNK..., ehm, příbuzná."

* * *

Arkonidská flotila s pozemským velením se hnala lineárním letem k sektoru okrajové části Galaxie, kde se právě odehrávala gigantická vesmírná bitva.

Nejenom velitelé, ale i zbrojní důstojníci byli Pozemšťané a veleli arkonidským robotům.

Atlanova vlajková loď byla nejnovějším typem superobřího křižníku o průměru patnácti set metrů. Měla nejsilnější lineární pohonné agregáty.

Arkonidan nepotřeboval na přílet do bojové oblasti více než hodinu. Doslova z nicoty se pak jeho flotila vynořila tři miliony kilometrů od nejbližší bojující posbiovské lodi. Palubní počítače Atlanových lodí byly synchronně nastaveny na posbiovskou symbolickou řeč, mimochodem šlo o další skvělý výrobek malých swoonských konstruktérů.

Ozvaly se hned. jakmile flotila vyplula z poloprostoru.

Posbiové volali o pomoc svou centrálu. Pořád dokola se opakovalo volání o pomoc.

„Přepnout!" přikázal Atlan a zanedlouho jeho lodě vysílaly: "Jsme skutečný život! Pomůžeme skutečnému životu! Jsme přátelé!"

Silné telekomové signály křižovaly prostor.

"Laurinové, pane!" ozvalo se velkou centrálou volání. Platilo Atlanovi.

Neviditelní! Laurinové byli neviditelní a jejich kapkovité lodě také! Zviditelňovaly je pouze speciální obrazovky.

Bylo tam více než sto lodí Laurinů. Pálily ze všech palubních děl proti pouhým jedenácti posbiovským křižníkům!

Neviditelní byli zvláštním způsobem děsiví, a to nejen proto, že byli neviditelní. Jejich život musel být stvořen a řízen způsobem, jaký se nikde v Mléčné dráze neobjevil. Laurin se zviditelnil pouze na krátký okamžik před smrtí - byl-li ostřelován soustředěnou energetickou palbou. Měl pak dokonce lidskou podobu. Ale nebylo možné se ho dotknout.

Laurinové vypadali jako odvěcí nepřátelé Posbiů.

Atlan vydal rozkaz k útoku. Slyšeli ho na všech bojových lodích flotily.

Když pak Atlanova vlajková loď zahájila palbu, důstojníci zadržovali dech.

Jedna z fragmentálních lodí zanikla v atomárním mračnu!

Laurinové zase jednou ukázali, že mají prostředky, pomocí kterých dokáží zničit relativní ochranné štíty fragmentálních křižníku.

Arkonidská flotila obklíčila Posbie. Vesmír byl protkán energetickou sítí ze zbraňových paprsků. Giganti stříleli bez ustání.

Na palubě Atlanovy lodi se lidé nestarali ani tak o průběh boje. jako o chování fragmentálních lodí. Přijaly Atlanovo vysílání, porozuměli mu? Vědí Posbiové, že jim přiletěla pomoc?

Zareagují?

„Doufejme, že plazmatický velitel je dostatečně inteligentní." poznamenal arkonidský Imperátor.

"Pane, nepodceňujte Posbie! Střílela na nás jenom jedna loď, sice na pár vteřin, ale střílela! Pak se teprve znovu soustředila jen na Lauriny!" ozvalo se od přístrojů.

Doufejme, že nám věří. Doufejme, že poznali, že jim jdeme na pomoc proti Laurinům, říkal si v duchu arkonidský Imperátor Atlan.

Odporné obří kostky fragmentálních lodí nyní skutečně neútočily proti arkonidské flotile a nechaly ji dokonce prolétnout svou bojovou

linií.

Atlan pozoroval. Neunikla mu ani sebemenší podrobnost. Uprostřed bitvy na život a na smrt měl dostatek vůle, aby studoval chování Posbiů.

Tohle byl opravdu odvážný pokus. Věděl stejně dobře jako Rhodan, jak velké nebezpečí Posbiové představovali. Pokud by se nepodařilo získat je na svou stranu, anebo docílit alespoň neutrálního chování, pak mohli Posbiové ovládnout celou Galaxii.

Atlan hodlal Posbie přesvědčit, že je skutečným životem, že si jej váží a dokonce jej chrání!

Vysílačky vlajkové lodi pořád dokola odesílaly signál, který stále oznamoval totéž: My jsme skutečný život!

A zdálo se. že pokus vede k úspěchu.

I útok arkonidské flotily přinášel první úspěchy. Levé útočné křídlo Laurinů bylo prolomeno. Ale Neviditelní se nevzdávali. S novým odhodláním se vrhali proti vesmírným robotům.

Znovu se jim podařilo sestřelit jednu z fragmentálních lodí. O pár vteřin později explodovala už třetí!

Z jedenácti lodí Posbiů jich zůstalo jen osm!

Jednalo se však o poslední úspěch Neviditelných. Proti náhlé přesile už nic nezmohli.

Dorazila totiž další část arkonidské flotily a Laurinové byli ostřelováni ze všech stran. Během několika minut ztratili více než polovinu lodí. Zbytek se dal na útěk. Lodě Laurinů obracely a vracely se do mezigalaktického prostoru.

Značný počet silných transic naznačoval, že Laurinové mizí v hyperprostoru.

„Teď jsem zvědav," konstatoval Atlan anglicky.

Chvíli se nedělo nic.

Osm posbiovských lodí stálo bez hnutí nad mohutnou arkonidskou flotilou. Odstup byl místy velmi malý.

Arkonidan pohlédl na palubní hodiny. Cosi mu na robotech vadilo, ale nedokázal to pojmenovat.

„No," poznamenal nespokojeně, „pokud se Posbiové umějí poučit, pak jim učení dělá potíže. Haló. spojová centrálo, jak to u vás vypadá?"

„Pane, ty krabice vysílají ještě pořád volání o pomoc!"

„Pořád ještě?" divil se Atlan.

„Ano, pane!"

Arkonidan chvíli přemýšlel. Nebyl ochoten ještě více riskovat. Proto vydal lodím rozkaz, aby se stáhly a v případě potřeby se uchýlily do librační zóny.

Na palubách všech bojových lodí začaly pracovat počítače.

Čekalo se dvě hodiny.

Osm fragmentálních lodí stálo bez hnutí pořád na stejném místě. Pak se ozvalo od spojařů: „Pane, nouzové volání Posbiů přestalo být vysíláno."

„To je vše?"

„Ano, pane!"

Atlan z toho měl divný pocit. V tuhle chvíli zatoužil po přítomnosti Perryho Rhodana...

A vtom se to stalo.

* * *

Temný vesmír kolem nich se rozzářil bezpočtem energetických střel. Zničehonic se v blízkosti arkonidské flotily zjevilo na pět set fragmentálních lodí.

Propuklo peklo! Transformační paprsky Posbiů rázem zničily tři křižníky střední třídy. V tu dobu už byl vydán rozkaz k ústupu.

Na všech arkonidských lodích zavyly agregáty. Atlanovy křižníky se urputně bránily, ale na žádném si velitelé nedělali naděje na úspěch. Proti pěti stovkám fragmentálních lodí nemohli obstát ani s celou arkonidskou flotilou!

Zůstala jediná možnost: útěk!

Lineární let do librační zóny skýtal jedinou možnost.

Několik tisíc lidí si oddechlo, když se octli pod ochranou poloprostoru. Zůstalo při ztrátě tří křižníku, dalších osmnáct hlásilo menší či větší poškození.

Atlan se rozhlédl po velínu. Nikdo z přítomných se netvářil klidné. Ozvalo se i pár nadávek.

"Co ukazuje reliéfní zaměřovač?" zeptal se Imperátor.

"Posbiové nás nepronásledují, pane!"

Atlan to však nepřijal jen tak. "Máte na mysli, že za námi neletí do poloprostoru, že... A víte, kam se vydali hyperprostorem?"

..Pane," odporoval první důstojník. "nesdílím váš názor! Já..."

Atlan mávl rukou. "Chvíli vyčkejte, pak teprve začněte mluvit! Já Posbiům nevěřím. Jsou schopni všeho!" Mluvil zklamaně, protože jeho pokus o navázání přátelských vztahů s Posbii nevyšel.

Prchající arkonidská flotila mířila k hvězdokupě M13, v jejímž centru ležely mateřské planety Arkonu. Když pak flotila opustila librační zónu a spatřila před sebou domovskou hvězdokupu, po Posbiích nenašla nikde ani stopy.

Lodě zbrzdily let na 0,5 světla. Na palubách zavládlo napětí: sledovalo je těch pět set fragmentálních lodí nebo ne?

„Zbavili jsme se jich!" odvážně tvrdil jeden z mužů ve velínu Atlanovy lodi.

„Bohužel ne!" vykřikl Imperátor.

* * *

Panoramatické obrazovky ukazovaly posbiovskou flotilu. Atlan cítil ze všech stran pohledy svých mužů. ale neodvažoval se vydat rozkaz. Takhle bezradný ve svém dlouhém životě ještě nikdy nebyl.

„Poplach všem flotilám!"

To bylo tak jediné, co mohl vyhlásit.

Důstojníci ve velínu na něj dále zírali. Od arkonidského Imperátora čekali víc než pouhou mobilizaci všech lodí.

Díval se jim do očí.

"Pánové, nikdy jsem netvrdil, že bych měl být chytřejší než vy. Moje zkušenosti sice sahají do období posledních deseti tisíc let. ale Posbiové jsou pro mě stejně noví jako pro vás. Doufám jen. že se brzy stane nějaký zázrak, který je odkáže tam. kam patří."

Přerušil ho palubní rozhlas.

"Pane, flotilám byl vyhlášen poplach. O fragmentálních lodích všichni vědí!"

V tuto chvíli musel Atlan znovu obdivovat Pozemšťany. Spojový důstojník se sám od sebe postaral o informovanost posádek.

Fragmentální lodě se k nim řítily.

Atlan se sklonil nad mikrofon. Propojil se do spojové centrály: "Odvysílejte nouzové volání pro Perryho Rhodana. Nezapomeňte oznámit, že Posbiové patrně znají hvězdokupu M13 i vše, co je uvnitř."

* * *

Olf Stagge, muž s pasivními teleportačními schopnostmi, se zase jednou telepaticky zapojil do Kule-Tatsových myšlenek. Perry Rhodan nemohl vůbec nic riskovat a věhlasný Aras přece jen určité riziko představoval.

To, co Olf v Arasových myšlenkách zachytil, mu bylo naprosto nepochopitelné. Čím déle telepaticky naslouchal, tím tajuplněji celá věc vypadala.

Posbiové a pořád dokola Posbiové. V myšlenkách hrály hlavní roli efekty, propojení, molekuly a počítače. Ovšem souvislosti zůstávaly Olfovi nesrozumitelné.

Rychle přerušil mentální spojení a pátral po novém.

Všude jako by sahal do snů spáčům. I vědci, kteří šli spát. se ve snech zabývali posbiovskou tématikou.

Snili o práci.

Olf se otřásl. Bezděky totiž sáhl do myšlenkové emise plazmy. Zaplavil ho citový chaos. Marně pátral po impulzech nenávisti. Stále napjatěji číhal a hledal. Ale nedařilo se mu je nacházet.

Olf Stagge znejistěl. Copak ze všech stran neslyšel, že nenávist vyvolávající plazma bude především vyvíjet nenávist vůči všem organickému? Kde ale zůstávaly odpovídající impulzy?

Plazma se totiž očividně cítilo velmi dobře.

Přeskočilo mi, říkal si Olf. Tohle přece nemůže souhlasit. Všichni si mysleli, že to je plazma, kdo v robotech probouzí nenávist vůči organickému životu, ale vypadá to, že plazma cítí pravý opak.

Zastavil telepatické pátrání a uložil se ke spánku. Uprostřed nejhlubší noci ho probral titánský řev agregátů. Startovaly velké jednotky pozemské flotily.

Nazlobeně zabručel: „Taky mohli startovat někdy jindy!"

Ale i přes ten hluk brzy zase usnul.

Ráno se probudil podruhé. V obytném traktu vládl prapodivný neklid. Když ještě ospalý vyšel na chodbu, právě ho míjel robotik Van Moders. Ve stejnou chvíli si Stagge vzpomněl na noční telepatické zjištění.

"Moment, pane Modersi!" křikl na vědce, ale ten odsekl:

„Nemám čas!"

Olf Stagge však byl přesvědčen, že narazil na něco mimořádně důležitého. „Pane Modersi, jedná se o naši zásobu plazmy. Zachytil jsem její pocity. Jsou vysloveně příjemné a pohodové!"

Moders se rázem zastavil.

„Rychle," vyhrkl, „vážně nemám čas. Co máte na srdci?"

„Pár minut to potrvá."

„Tolik času nemám. Letím se šéfem. Víte co? Honem se oblečte. Přijďte za mnou na šéfovu vlajkovou loď. Budu Administrátora informovat, že jste na palubě. Bydlím v kajutě číslo sto pětatřicet na palubě C. Takže přijďte!"

* * *

Olf Stagge měl speciální výcvik, kde se naučil mimo jiné i rychle oblékat.

Když dorazil k THEODERICHU, velké vstupy na vlajkovou loď Perryho Rhodana už byly uzavřené. Vstoupil po úzké rampě a u vstupu se ohlásil strážnímu robotovi.

„Projděte," řekla umělá bytost a pustila ho dál.

Velkou antigravovou šachtou se rychle dostal nahoru. Na poloviční cestě zaslechl řev motorů. Loď se připravovala ke startu. Staggemu došlo, že přišel v poslední chvíli.

Našel Arasovy myšlenky a ponořil se do nich. Byly plné napětí a zvědavosti. Van Moders kývl na pozdrav a ukázal mutantovi, kam se má posadit.

Olf Stagge chtěl spustit, ale pak si uvědomil, že je tam Aras a že mimozemské bytosti nesmějí vědět o Pozemšťanech s parapsychickými silami. Ale co když to už Moders prozradil?

Rázně vyskočil. „Odpusťte, pánové, ale musím se nejdřív hlásit u

pana Marshalla. Chvíli vydržte!"

Bleskurychle hmátl do Modersových myšlenek. Našel v nich zlost a nedůvěru.

Olf Stagge opustil kajutu jako přistižený při činu. Na první křižovatce zastavil, zapnul minikom a zeptal se. kde najde Johna Marshalla.

"Není na palubě!" kovovým hlasem odvětil automat.

V bezradnosti vytočil číslo Modersovy kajuty a pozměněným hlasem řekl do mikrofonu: "Pan Moders k šéfovi!"

Pár minut nato Moders opustil kajutu. Olf ho na chodbě zachytil. Třemi větami mu všechno vysvětlil. Moders se zatvářil vylekaně.

"Pojďte zpátky do mé kajuty. Tu chybu jsem udělal já. Stagge, a všechno jsem vyžvanil. K čertu, já myslel jenom na buněčné plazma Posbiů a docela jsem přitom zapomněl na bezpečnostní opatření."

"Já to nebudu hlásit, pane."

Van Moders mávl rukou. „Však oni mi hlavu neutrhnou. Kule-Tats nebral střežení svých myšlenek za tragédii. Takže znovu, Stagge, pokuste se analyzovat pocity plazmy."

Z reproduktoru se náhle ozvalo: „Pánové Moders a Kule-Tats prosím k šéfovi. Zdržuje se v kajutě jedno sto devět!"

„Pojďte s námi, Stagge. Poslechneme si vaše vyprávění společně s Perrym Rhodanem."

V kajutě sto devět bydlel Deringhouse. Rhodan se zdržoval u něj. O Staggeho přítomnosti na palubě už věděl. Proto se nedivil, když vstoupili tři muži.

Stagge opět podal hlášení. I šéf a Deringhouse pozorně naslouchali. Když mutant skončil, Rhodan se zeptal obou expertů: „Takže, pánové?"

Kule-Tats mlčel. Moders promluvil: „Pane, nemůžete od nás čekat žádné stanovisko. Případ musí být řádně promyšlen."

"Vy pochybujete?" podivil se Rhodan.

"V žádném případě, ale i mutant se může mýlit."

"To tedy ne!" skočil mu do řeči Rhodan. „Žádný mutant se ve svých parapsychických pozorováních nemýlí!"

„Dobrá, pane, ale to mě a Kule-Tatse stejně nutí položit Staggemu doplňující otázky."

"Prosím, támhle jsou křesla. Posaďte se. Budeme naslouchat."

Ale nic nového z následující debaty nevzešlo.

Van Moders vstal na znamení, že končí. Položil ještě jednu otázku: „Stagge, a co takhle znaky inteligence... Ty jste u plazmy nepozoroval?"

A mutant nic zlého netuše prostě odpověděl: „Ano."

Moders se znovu posadil. Spíše do křesla padl. Kule-Tats vytřeštil oči.

„Velká Mléčná dráho!" zaúpěl Van Moders. „Ti Posbiové a jejich plazma mě připraví o rozum!"

„Pokud vám k tomu Posbiové dopřejí čas," namítl Rhodan.

Moders vzhlédl a Rhodan mu podal vysvětlení:

„K hvězdokupě M13 letí pět set fragmentálních lodí. Atlan měl dotyk s nepřítelem a je pronásledován. Nechte si sdělit poslední informace o Posbiích a Laurinech. Třeba společně s Kule-Tatsem přijdete na něco nového."

I Aras porozuměl narážce, ale neodpustil si poznámku: „Pane, jak se vyvíjí bitva o M13? Jak reagují plazmatické velící mozky na naši novou zbraň?"

Rhodan svraštil čelo. „Modersi, nebyla to vaše teorie, že se Posbiové dokáží poučit? Od bitvy u Saloratu se možná už ohledně našich narkotických děl poučili a nebudou jim vadit. Atlan mi hlásí, že narkotická děla nad M13 příliš mnoho úspěchů nemají. Modersi, vaše teorie už není teorií, Posbiové se skutečně dokáží poučit z reality!"

* * *

Velitel THEODERICHA Epsaleran Jefe Claudrin vyšel ze spojové centrály. "Tam se tedy dějí věci!" oznámil svému prvnímu důstojníkovi.

Muži ve spojové centrále se zpotili.

„Panebože," hlesl druhý spojový důstojník, „co se to na okraji Galaxie vlastně děje? To už je osmý dálkový satelit, který se nám nehlásí!"

Na ovládacím panelu zářilo osm červených kontrolek.

Nyní se rozsvítila devátá!

Ve směru k mlhovině Andromedy se přestala hlásit devátá pozorovací stanice! Jinými slovy: stanice byly vyřazeny z provozu nebo dokonce zničeny!

A více než třicet dalších stanic hlásilo poplach, protože si je našly fragmentální lodě.

Desátá červená kontrolka!

Stanice byly systematicky ničeny! Tady nešlo o náhodu!

„Posbiové si vytvářejí vstup do Galaxie," zlostně poznamenal spojař Meis.

O minutu později už o tom přestali přemýšlet.

Atlan volal THEODERICHA.

Spojení k šéfovi.

Fragmentální křižníky napadly jednu z kolonizovaných planet na okraji Galaxie! Atlanovi se nepodařilo zahnat útočící Posbie!

„Narkotická děla nevykazují žádný účinek!"

Nejdůležitější věta v jeho hlášení.

"Druufové byli proti nim učinění andílci, barbare! S Posbii je to k uzoufání. Už se zařídili podle naší taktiky. Nevím jak tomu zabránit, ale ty jejich transformační paprsky jsou přímo pekelné. Sice jsme nezaznamenali žádnou totální škodu, ale na sedmdesát lodí je více nebo méně fatálně poškozeno!"

Muži ve velínu THEODERICHA se dívali jeden na druhého. Reproduktory mlčely. Ale Rhodan s Atlanem promlouval.

Ozval se Atlanův hlas: „Dobrá, jak chceš, Perry!"

* * *

Atlan opustil svou loď pomocí transmiteru akonské konstrukce a vyšel na palubu THEODERICHA. Rhodan na něj čekal ve velínu, kde byla umístěna protistanice. Podali si ruce, Atlan se pozdravil i s ostatními přítomnými a pak se zeptal: „Kde je Bully, Mercant a tvůj nejbližší štáb?"

Rhodan cestou k východu řekl: „V Terranii. Dostali nepříjemný úkol. Musejí zdvořile a co nejrychleji vrátit akonskou delegaci zpátky do Modré soustavy."

„Cože? Tebe už nezajímá aliance s Akonem?"

„Víc než kdy jindy, ale dělají problémy. Nemám na ně teď čas ani trpělivost. Brzy sami pochopí, že jsme všichni v zoufalé situaci a že musíme táhnout za jeden provaz."

Arkonidan se ušklíbl.

„Netušil jsem že jsi zaslepený, Perry."

„To nejsem, a doufám, že ani naši vědci nejsou zaslepení. Mám na palubě Van Moderse a Kule-Tatse. Nyní vyhodnocují poslední informace, hlavně pak ty, které se týkaly obranné činnosti Laurinů."

„Ale? Ty čekáš na zázraky, Perry? Já už ne. Posbiové mi vzali naději. Tvářil jsem se jako jejich přítel, společně s nimi jsem zahnal Lauriny..., a ejhle, co jsem si vysloužil! Perry, chování Posbiů absolutně nechápu!"

Když vstoupili do Rhodanovy kajuty, Deringhouse už měl připraveny nejdůležitější novinky. Rhodan s Atlanem je pročítali společně.

Rhodan navázal kontakt se spojovou centrálou: „Dejte na univerzální vlnu galaktických obchodníků, přes vlny Arasů, Ekhonidanů a tak dále následující text: První Administrátor Země všem! Všem národům arkonidského Impéria! Velké Impérium je momentálně napadáno loděmi robotské civilizace. Spojené flotily Sluneční říše a Arkonu se pokoušejí protivníka zahnat. Není jasné jak bitva dopadne, protože roboti disponují zbraněmi, proti kterým jsme bezmocní. Potřebujeme každou bojovou loď. Potřebujeme dalších sto tisíc bojových křižníku, abychom mohli evakuovat ohrožené planety. Imperátor Gonozal VIII. očekává, že jeho národy nejsou národy zrádců!

První Administrátor Země také počítá s pomocí ze všech stran, ale musí přijít okamžitě, protože jde o životy stovek milionů inteligentních životů!

Obyvatelé Velkého Impéria, jednejte a pomáhejte! Vše, co uděláte, poslouží i vaší vlastní ochraně."

„I Akonanům?"

„Těm ne," odpověděl Rhodan, "beztak všechno odposlouchávají." Pak se posadil. „Atlane, co si slibuješ od této mé výzvy?"

„Záchranu milionů živých bytostí, můj milý. Ale bude to mít smysl? Nezanikne dříve nebo později naše Galaxie i tak?"

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Posbiové nejsou nepřemožitelní! Uvědom si třeba, jak s nimi umějí zatočit Laurinové..."

"Ale my proti nim už nic nemáme!" znovu vypěnil Arkonidan. "Pošleme na ně statisíce lodí a oni nás lehce odrážejí se směšnými pěti stovkami křižníku! Vždyť my se jim nedokážeme bránit! Napadají naše stanice a planety! Nemůžeme doufat v zázrak! Nemáme na to čas!"

Rhodan si s Deringhousem vyměnil mnohoznačný pohled. Atlan klopil oči. Arkonidan byl ve svém nitru velmi vzrušen. „Perry." začal znovu, „kdybys viděl, jak nás Posbiové hnali! Ti ďáblové se učí stále rychleji. Čím jsou chytřejší, tím více nám dávají zabrat..."

„Arkonidané!" vykřikl Rhodan. „Řekni mi několika slovy, čeho se vlastně bojíš!"

Atlan zvedl hlavu.

„Že nás vyhubí..."

„Ty jsi Arkonidan, Atlane. Já a Deringhouse jsme Pozemšťané. Lidé, kteří se nevzdávají!"

„To je mi momentálně houby platné, Perry. Už několik hodin hovoří fakta, a ta říkají, že si s fragmentálními loděmi neumíme poradit."

Znovu přišlo další hlášení. Posbiové dostali posily z mezigalaktického prostoru. Počet fragmentálních lodí neznámý!

Přicházela i hlášení z Velkého Impéria. Národy Arkonu vzaly Rhodanovu výzvu vážně. Rhodan ještě nikdy nežádal o pomoc. Z toho bylo zřejmé, že jde o skutečně vážnou situaci.

Vtom se na THEODERICHU rozječely poplašné sirény. Z velínu se ohlásil Jefe Claudrin. „Pane, uvolňuji se z formace podle rozkazu. Doufejme, že mi to ty tři kostky dovolí."

„Jednejte podle vlastní úvahy, Claudrine!" hřímal Rhodan.

„Oukej, pane."

Hovor skončil.

„Takže fragmentální lodě jsou už i tady," konstatoval Deringhouse.

Agregáty vlajkové lodi zavyly. THEODERICH se chystal ponořit do librační zóny, aby unikl nepříteli.

Deringhouse přijal další hlášení a tiše hvízdl.

Jeden fragmentální křižník proletěl soustavou Arkonu! Gigantické obranné systémy Arkonu jej nedokázaly zastavit.

„Ti roboti snad byli stvořeni v pekle!" vypěnil Atlan. „Jednají systematicky! Která ďábelská civilizace je zrodila?"

Pak se zamyslel a dodal: „Co je v nich vlastně silnější? Počítač nebo plazma?"

Rhodan okamžitě navázal spojení s Van Modersem a Kule-Tatsem. Zopakoval Atlanovu otázku a dostal odpověď: „Dejte nám hodinu času, pane."

Dal jim ji. Nemělo smysl na ně naléhat. Zatím nemuseli opouštět bezpečí librační zóny. Nemělo smysl útočit proti fragmentálním lodím. Museli čekat a doufat. Doufat v zázrak, ve který už Atlan dávno nevěřil.

* * *

Commodore Park si zoufal!

Slupka superobřího křižníku duněla jako zvon. Jeho GUSTAV ADOLF byl obklíčen šesti fragmentálními loděmi a bránil se jim ze všech sil.

Před několika minutami plul GUSTAV ADOLF docela sám hvězdokupou M13. Vtom se z hyperprostoru vynořily tyto kostky a zahájily palbu. Commodore Park okamžitě odvysílal volání o pomoc a začal se bránit, přestože pochopil bezvýchodnost situace.

Ve zbrojní centrále vydal první důstojník rozkaz shodit nové superbomby o energetickém výkonu pěti set gigatun.

Věděl, že je to výraz bezmoci. Bomby se prostě nemohly včas dostat k cíli. Posbiové jim uhýbali a možná se dokonce bavili nepřesnými explozemi.

Commodore však rozkaz nezrušil a prázdnýma očima sledoval boj.

Energetický ochranný štít GUSTAVA ADOLFA se děsivě zachvěl.

„Transformační paprsek!" vykřikl kdosi ve velínu.

To je konec, stačil si pomyslet velitel lodi ve chvíli, kdy se mu pod nohama zachvěla ocelová podlaha.

Ale přežili to. Ochranný štít ještě odmrštil materializující bombu a ta pak explodovala mimo loď.

Park oslněně přivřel oči.

„Zásah!" nadšeně vykřikl první zbrojní důstojník. Jeho rozkaz shodit řetězec bomb měl úspěch. Jedna z těch ošklivých kostek vybuchla a zanikla v atomární explozi.

Temný vesmír se znovu trhal. Praskla druhá fragmentální loď.

V následující chvíli se GUSTAV ADOLF octl v meziprostoru.

Hlášení stíhalo hlášení. Paluba H, sektor 16, byla těžce poškozena. Pohřešovalo se čtrnáct mužů, někteří byli mrtvi.

„Zničený sektor je vzduchotěsně uzavřen. Robotská opravárenská komanda odešla. Jména raněných a mrtvých budou vbrzku oznámena. Konec."

Commodore Park si vše vyslechl, pak odešel k antigravové šachtě a snášel se dolů. Vyšel u nouzového lazaretu.

Mladý poručík mu podával hlášení. Listinu mrtvých dosud neměl. Park uzavřel svou helmu. „Otevřete vstup do zničeného sektoru."

Musel minutu čekat.

Pak se šel podívat na rozsah ztrát.

Po čtvrt hodině se vrátil do velínu. „Ohlaste hlavnímu stanu flotily v Terranii, že GUSTAV ADOLF musí odletět do loděnice 3-17 na Měsíci. Zprávu i pro Imperátora Atlana. Konec."

Když se otočil, jeho zbrojní důstojník stál za ním.

„Smím vám pogratulovat?" zeptal se modrookého, ramenatého mladého muže.

"Není k tomu důvod, pane," upřímně přiznal důstojník. „Kdyby naše loď tak prudce nevybočila z kurzu, žádná z explozí by neseděla. Takhle jsme čistě náhodou vyřídili dva křižníky nepřítele."

"Přesto vám gratuluji, Lowe. Bez vašeho rozkazu by měli o dva křižníky víc. Na to nezapomenu."

* * *

Tajemný robotský národ z mezigalaktického prostoru byl hodinu za hodinou chytřejší. Posbiové se stále více přizpůsobovali taktice Pozemšťanů. Atlan převzal velení jednotek, které měly zabránit pustošení planet posbiovskými loděmi.

Dost dobře nechápal, proč se mu to daří. Ovšem jakmile se zaposlouchal do hlášení o ztrátách lodí, pochopil, jakou cenou se za záchranu milionů lidských bytostí platí.

Přilétaly flotily Těžkých Skokanů a nebojácně se vrhaly do boje proti Posbiům. Rhodan musel své nové spojence požádat, aby bojovali trochu rozvážněji a nevrhali se do bitvy po hlavě. Ovšem Těžcí si nedali poradit. Měli své vlastní zkušenosti.

Chránili planetu Fudol. třetí z osmi planet v soustavě Gkurr. Přiřítili se s více než třemi tisíci loděmi a doslova se vrhli na čtyři fragmentální křižníky, určené k útoku proti koloniálnímu světu.

Ztratili osmdesát tři lodi, ale dva fragmentální křižníky sestřelili. Už to vypadalo, že zničí i zbývající dva, když Posbiové dostali posily. Mezi Těžkými se náhle zjevilo šedesát fragmentálních křižníku.

Ale nepomysleli na útěk. Po hyperspojení ohlásili přílet mohutné flotily k Fudolu.

„Kdo uteče, je sebevrah!" přikázal svým lidem patriarcha Zoge, který řídil bojovou akci. Znělo to přísně, ale zcela to odpovídalo mentalitě Těžkých Skokanů.

Ani jedna z doutníkovitých lodí neobrátila. Zogeho napadlo, že by mohl transitovat.

"Já se o to pokusím jako první!"

A skočil.

Palubní počítač odvedl skvělou práci - patriarcha se nečekaně vynořil uprostřed roje fragmentálních lodí. Zbraně automaticky chrlily ničivou energii.

"Bohové, buďte s námi!" zařval odvážný patriarcha a z místa transitoval. Strhl přitom do hyperprostoru kaskády energie.

Dvě z odporných robotských lodí přestaly náhle existovat. Patriarchovi se podařilo překvapivou boční palbou nepřítele ničit. Před atomárním ohněm pak unikl v transici.

Okamžitě sdělil vysílačkami svou zkušenost.

Doutníkovité lodě skočily téměř současně. Dvě se vrátily a hlásily sestřelení celkem tří fragmentálních křižníku. A když pak transitovalo dohromady třicet lodí Skokanů a všechny měly podobný úspěch, už to bylo na roboty příliš.

Jejich roj se náhle rozplynul. Svazek deseti křižníku se řítil proti planetě Fudol. Nestaral se o obrannou palbu ze stacionárních děl planety. Energetické paprsky se rozprskávaly o ochranné štíty.

Těžcí náhle uslyšeli hlas svého patriarchy. Starý muž vysvětloval s elánem mladíka odvážný plán. Nestrpěl odmlouvání. Věděl, že jde o vteřiny.

Osmnáct velitelů se pustilo do pronásledování Posbiů. Více než tři stovky doutníkovitých lodí pronikalo horními vrstvami atmosféry Fudolu. Neustále vysílaly své pozice, aby o nich věděla silná palebná stanoviště obrany planety.

Byly rychlejší než fragmentální křižníky, které do atmosféry vmanévrovávaly jenom opatrně.

Zoge letěl na pravém křídle. S neuvěřitelným klidem sledoval monitory. Fragmentální lodě na nich vypadaly jako tečky, které se zvolna zvětšovaly.

Patriarcha se ušklíbl.

Blížilo se dalších čtyři sta lodí spojenců. Zogeho plán spočíval v tom, že chtěl Posbie vzít do kleští.

Vtom se velínem rozlehl výkřik: „Pozemšťané!"

Zprava se přibližovaly čtyři superobří křižníky Země.

„Jejich frekvence!" hřímal patriarcha.

Frekvence byly nastaveny. Zoge několika slovy vysvětlil spojencům svůj plán a docela mu zaimponovalo, když hned při jeho první akci společně s Pozemšťany druhá strana suše odpověděla: „Připojujeme se k vám. Konec."

Začal boj.

Zářivé paprsky rozřízly temnotu vesmíru. Stříleli i čtyři kuloviti obři Sluneční flotily. Používali narkotická děla, přestože zatím bezúspěšně.

Fragmentální lodě se bránily hlavně pomocí transformačních paprsků. Naráz sestřelily osm doutníkovitých křižníku. Ale to bylo

taky všechno. Fragmentální lodě náhle přestaly střílet a začaly explodovat jedna za druhou. Posádky lodí Skokanů nechápaly, proč pak nejlepším velitel Pozemšťanů rozkázal: „Palbu zastavit! Už nestřílet!"

Ve frenetickém jásotu mu nikdo nerozuměl. Desátý fragmentální křižník vybuchl. Nad planetou Fudol už žádný nezůstal. Zbytek obří skokanské flotily mohl přistát a naložit evakuované miliony obyvatel.

Velitel pozemské flotily se rozloučil s patriarchou a pak se obrátil na svého zástupce: „Pochopil jste co se právě stalo, Molku?"

„Jistě, pane. Těžcí vděčí jen našim narkotickým dělům, že Posbiové přestali střílet."

Velitel přikývl.

„Ano. Zdá se, že se mezi posbiovskými loděmi přece jen najde ještě dost takových, kde velitel lodi, respektive jeho plazma, není chráněno před narkotickými paprsky. Prosím, spojte mě se šéfem. Ale rychle!"

Krátce nato byl Perry Rhodan informován.

* * *

Van Moders ztrácel klid. Seřval Olfa Staggeho, protože mu překážel. Mutant se mu podíval do myšlenek a pochopil, co Moderse přivádí k zuřivosti - plazma. Posbiovská plazma.

„Proč na mě tak pitomě zíráte, Stagge!" křičel znova.

Olf Stagge však neztrácel klid. „Něco mě napadlo, pane.

Zapomněl jsem říct Kule-Tatsovi o jednom svém pozorování."

Moders ho neposlouchal. Pohyboval se jako opilý. Olf Stagge utíkal za ním. "Pane Modersi, ta plazma, kterou máme na Zemi, je udržována v jedné nebo ve více nádobách?"

„Proč?" zeptal se pobledlý Moders.

„Řekl bych, že plazma mezi sebou komunikuje, pochopitelně na paramechanické bázi."

"Cože? Jakže?" zeptal se Moders a aktivoval přitom své poslední síly. „Paramechanické spojení plazmy? Jo, máme ji v šesti nádobách. Panebože, moje hlava! Už mi asi pukne. Kdy vás to napadlo?"

„Právě když jste mě okřikl, pane."

„Kdo? Já jsem vás okřikl? Ale no jo, vždyť je to jedno. Povídejte, mluvte..."

Olf Stagge pokrčil rameny. „Já vám nedám exaktní vědecký výklad, pane Modersi. Cizí pocity, které zachycuji, se často nedají definovat... Ale přesto jsem měl silný dojem, že plazma sděluje své pocity pohody a příjemného klidu nějaké jiné plazmě..."

„Cože?"

„Paramechanicky. Musíte se s takovou odpovědí spokojit, pane, víc vám toho asi neřeknu. Kdo sám není telepat, jen těžko pochopí telepata."

„Nechme toho," mávl rukou Moders. „Mluvte. Dál. Co bylo dál?"

„Nevěděl jsem, že plazma je uchovávána ve více nádržích. Tu noc jsem měl pocit, že si plazma s někým povídá. Přijímal jsem něco jako odpověď."

„K čertu, jakou odpověď, Stagge? Chcete abych zešílel?"

„Ostatní plazmy vyzařovaly pocity, jejich vlastní pocity. Nebyly to však stejné pocity jako pocity prvního množství. Ty pocity se lišily, asi jako světle modrá od světlejší modré... Chápete?"

Van Moders na něj zíral jako na obrázek. Pak řekl: „Stagge, chtěl bych vás obejmout! Uděláte něco pro mě? Odveďte mě na palubní ošetřovnu, sám už bych tam asi nedošel. Až mě tam předáte, vyhledejte Kule-Tatse. Vzbuďte ho. Vyprávějte mu totéž, co mně. Plazma zatracená..."

Moderse se ujali hned tři lékaři.

Usnul za deset minut.

* * *

Perry Rhodan pozorně naslouchal Staggeho objevu.

„Co vám na to řekl Moders?"

„Chtěl mě objímat."

„Hm, ale neřekl, jestli to je cenný poznatek, nebo tak něco?"

„Ne. Uložil mi, abych vzbudil araského lékaře a abych ho informoval."

„Zatím to nedělejte. Kule-Tats na tom bude patrně stejně jako Moders. Musí spát, Stagge. No, ale mám z vás radost, zbavil jste se své smůly."

„Doufám že ano, pane," řekl Olf a odcházel.

Netušil, že se na Arkonské Impérium sype lavina galaktických rozměrů. Ztráty byly veliké a značně nepřehledné. Atlan jako šéf spojených flotil už dva dny neodevzdával situační hlášení. „Nemá to smysl!" tvrdil. Přicházely jen zprávy o ztrátách a planetách, které měly být zničeny fragmentálními loděmi.

Nevědělo se ani, kolik posbiovských lodí vlastně v Galaxii operuje.

Zatím se dařilo pouze jediné: robotům se nepodařilo zničit ještě ani jednu planetu dřív než byla evakuována.

Ovšem co tyto snahy nakonec stály! A ještě tísnivější bylo: Posbiové se víc a víc přizpůsobovali taktice kulovitých lodí.

Planeta Fudol se proměnila v poušť. V atmosféře nezůstaly ani stopy kyslíku.

Dílo Posbiů, tajemných vesmírných robotů z mezigalaktického prostoru.

Všichni věděli, že tak dopadne celá hvězdokupa M13 - pokud se nestane zázrak.

* * *

Van Moders a Kule-Tats strávili osm hodin nuceného spánku. Pak se odebrali rovnou do laboratoře.

Mladý pozemský expert se uvelebil v křesle a vrtěl hlavou: "Chcete vyhánět čerta ďáblem? Ne, Kule-Tatsi, to je přece šílenství pokoušet se navázat spojení s Lauriny. Jsou ještě horší než Posbiové. Podle centrálního počítače na Venuši nejsou příbuzní ani s námi, ani s Posbii. Máme je povolat na pomoc? Kule-Tatsi, myslíte to vážně?"

„Tonoucí sahá i po stéble, Modersi. Jiná naděje není..."

Van Moders zalapal po dechu a raději změnil téma: „Co si vlastně myslíte o Staggeově pozorování?"

Aras mlčel.

Moders pokračoval: „Vstal jsem půl hodiny před vámi a už jsem

nakrmil počítač. Podívejte se na výsledky."

Aras se zahleděl na listiny. Začetl se do nich. Oči se mu rozšiřovaly překvapením. Pořád porovnával fólie. Něco se mu nezdálo. Začal vysvětlovat, že Moders na některých místech použil špatné rovnice.

Moders mlčky provedl navrhované změny a znovu uložil do počítače úkol. A počítač se rozjel...

* * *

„Kule-Tatsi, tohle je ten zázrak, na který všichni čekáme!" zajásal mladý robotik.

Aras se však nenechal nakazit jeho nadšením. Sledoval rovnici za rovnicí a kontroloval výsledky. Když nakonec vzhlédl k Modersovi, v očích mu jiskřilo. Poplácal Moderse po ramenou.

„A teď za šéfem!" triumfoval Moders.

* * *

Rhodan právě hovořil hyperkomem s Atlanem, když se mu ohlásil Moders.

„Přijďte okamžitě!" řekl Rhodan a Atlanovi vysvětlil: „Zavolám ti později. Jestli se nepletu, mí špičkoví experti něco objevili!"

Vypnul spojení a Moders s Kule-Tatsem se vřítili do velínu. Aras promluvil a v krátkosti vysvětloval, na co přišli.

„Pane, musíme se o to pokusit," skončil Kule-Tats. „Naše propočty nám nedovolují uvažovat o úspěchu. Vše prokáže pouze experiment."

„Nesmysl!" ozval se Van Moders. Zapomněl, že stojí tváří v tvář nejmocnějšímu muži Galaxie. „Budeme úspěšní. Ovšem pro jistotu bych chtěl nabídnout následující postup..."

Čím déle hovořil, tím více se Aras divil.

„Skvělé, pánové," řekl nakonec Rhodan. „Odvedli jste výbornou práci..."

Moders měl pocit, že musí vše uvést na pravou míru: „To my ne, pane. Olf Stagge nás přivedl na správnou stopu. Bez jeho zjištění, že

plazma mezi sebou komunikuje na paramechanické bázi, bychom k tomuto výsledku nedospěli."

* * *

Reginald Bull zůstal v Terranii. Dostal od Rhodana nevděčný úkol věnovat se akonské delegaci a vysvětlovat, proč První Administrátor proti všem ujednáním opustil Zemi. Šel rovnou k věci a vysvětloval, že na opačném konci Mléčné dráhy zuří bitva s Posbii a že tam Rhodan musí být.

Šéf delegace mu nevěřil a poznamenal cosi nevhodného o Pozemšťanech obecně a o Perrym Rhodanovi zvlášť. Zvolil přitom nepopsatelně arogantní tón.

Bully mu nato zcela nekonvenčně odpověděl: „Můj milý Soolasi, Akonané, kteří z vás vychovali diplomata, by měli být ještě dnes potrestáni. Pořád ještě nechápete, že my Pozemšťané nežijeme v jeskyních. Pokud během hodiny nevezmete své impertinence s odpovídající měrou politování zpět, budu muset jednat přímo s Vládnoucí Radou Modré soustavy. Rozmyslete si to."

Ještě před uplynutím dané lhůty se Soolas ozval:

„Okamžitě opouštíme Terranii!"

„Jak si přejete," přívětivě odpověděl Bully. „Na cestu vám dám nejnovější informace z Galaxie."

Diplomat neodmítl a s ironickým úšklebkem sledoval na monitorech, co se děje Arkonidanům v jejich říši. Propast mezi Akonem a Arkonem byla zkrátka děsivá.

Zatímco sledoval zprávy, Bully mu říkal: „Můj milý Soolasi, i když nemáte Arkonidany v lásce, přece jim patrně nemůžete přát, aby byli zničeni Posbii. Protože co se dnes může stát v arkonidské říši, může zítra proběhnout ve Sluneční nebo v Modré soustavě. Soolasi, my žijeme v jedné Galaxii. Vzpomeňte si na to, až budete stát před Vládnoucí Radou, ale neopovažujte se častovat Perryho Rhodana jako lháře!"

Dvě hodiny nato Akonané opustili Terranii a Zemi.

Pak se Bully spojil s Rhodanem.

„V pořádku, Perry. Přiletím co nejdřív. Vládu na Zemi převezme

maršál Julian Tifflor. Souhlasíš?"

„Jistě."

* * *

Myšob Gucky materializoval v blízkosti Moderse a Kule-Tatse. Arasem to trhlo. Těsně vedle něj se totiž zjevilo asi metr vysoké chlupaté zvířátko a oslovilo ho pištivým interkosmem.

Aras se prosebně obrátil na svého druha, ale ten považoval myšobův příchod za něco zcela obvyklého. „Jak jsi tady dlouho, Gucky?" zeptal se.

Myšob se napřímil.

„Jsem tu sám. Ostatní přiletí asi za deset minut. Ale nechtěl bys nejdříve ze všeho uklidnit Kule-Tatse? Považuje mě za myšoopici z planety Luttin. Zrovna s myšoopicema teda nechci bejt srovnávanej."

Kule-Tats znovu vytřeštil oči. Ustupoval krok za krokem před neznámou bytostí, která uměla číst jeho myšlenky.

Van Moders Guckyho rychle představil a hned se rozpovídali k věci, aniž by si užaslého Arase všímali.

„Ježí se mi všecky chlupy na zádech, když pomyslím na ten náš úkol," zachvěl se myšob.

Moders se usmál. „Jistě, je to hrozný úkol. Rozumím ti. Dokážete ho vůbec splnit?"

Gucky najednou vypadal o deset centimetrů vyšší. „Jasně, že to dokážeme. Už jsme ke vší spokojenosti zvládli horší úkoly. Ale teď mě omluvte, prosím. Musím se ještě pozdravit s Perrym Rhodanem."

A zmizel.

„Kam šel?" zeptal se Aras.

„K Rhodanovi."

„A to se u něj smí jen tak zjevit..., bez ohlášení?"

„Jistě," usmál se Moders. „Guckyho nesmíte měřit normálními měřítky. Ovšem když jde do tuhého, vrhá se do nebezpečí první..."

Někdo zaklepal. Šéf jednotky mutantů John Marshall. Vstoupil a hned nakousl dané téma.

„Nemyslíte si, že ten pokus stojí na hliněných nohách?" zeptal se.

„Proč?" divil se Moders.

„Protože ještě pořád nemáme fragmentální loď, pane Modersi. My telepati se můžeme stokrát připravovat, ale pak se vynoří problém, jestli ten pokus vůbec dokážeme dokončit. Informoval jsem se a zjistil jsem, že drtivá většina posbiovských lodí je vybavena účinnou ochranou proti našim narkotickým dělům."

Moders přikývl. „Já vím. Šéf to s námi projednával. Už zhruba dvě hodiny pátrá několik tisíc lodí po fragmentálním křižníku, který ještě není vybaven ochranou proti narkotizačním paprskům."

John Marshall vstal.

„Doufejme, že se ta věc podaří," řekl. Ve dveřích se ještě otočil. „Pane Modersi, Kule-Tatsi, jak jste osobně spokojeni s Olfem Staggem?"

S úlevou přijal informaci, že mu vystavují to nejlepší vysvědčení. Cestou ke kajutě se pak rozhodl, že telepata a pasivního teleportera Olfa Staggeho vezme s sebou do akce -pokud se bude konat.

* * *

Atlan znovu navázal spojení s Rhodanem.

„Odpouštím Skokanům a Těžkým všechny hříchy jejich minulosti, barbare. Stali se skutečnými spojenci proti Posbiům. Dokáží neuvěřitelné. Jejich ztráty na lodích a posádkách jsou nedozírné. V životě bych nevěřil, že se dokáží tak obětovat. Ale když vidím, jak marné jsou jejich oběti, je mi z toho zle. Posbiové nás nezadržitelně zatlačují do centra. Už vidím okamžik, kdy nebude kam evakuovat."

Přestože Atlan hovořil o zoufalé situaci, přece jen nebyla ještě tak docela beznadějná.

Věděl o pokusu, který chtěl Rhodan zahájit.

Pátrací flotila hledala vhodnou fragmentální loď už osm hodin.

"Jaká je nálada na palubě bojových lodí, Atlane?"

Ozval se smích. „Nálada? Pozemšťané konají svou povinnost stejně jako mí Arkonidané před deseti tisíci lety. Obdivuji tvé muže. Všichni věří, že najdeš řešení. Slyším to odevšad."

„Atlane, vydej ještě jednou rozkaz, aby posbiovská loď, která nebude mít ochranu před narkopaprsky, nebyla zničena!"

Atlanovi se rozsvítily oči. „Barbare, ty si vážně myslíš, že konečně budeme mít taky trochu štěstí?"

„Deset takových posbiovských lodí existovalo. Bohužel byly všechny zničeny. Těžcí to nad Fudolem trochu přehnali. Ale zároveň nám dali naději..."

Rozloučili se a když Rhodan vypínal spojení, vstoupil do místnosti Reginald Bull.

„Telepati už několik hodin pracují. Zesilovač nemohli použít. John si včas všiml, že plazma je na něj alergická. Marshall tvrdí, že se plazma umí snad i urazit!"

„To je čím dál popletenější!" zvolal Rhodan. „Co na to říkají Kule-Tats a Moders? Byli už informováni?"

„Zdá se mi, že jim kapku přeskočilo. Ta zpráva je ani nepřekvapila. Chtěli jenom vědět, jestli je ta plazma v nějaký nádrži."

„A? Je nebo není?"

„Ptáš se jako Moders, Perry. Jo, máme ji v nádobě."

„A uráží se..., zlobí se, protože telepati použili zesilovač paramentálních frekvencí?"

„Asi jo, co já vím... Proč se ptáš?"

„Protože mě momentálně zajímá jenom jeden problém: Posbiové. Nemůžu myslet na nic jiného. Právě jsem promluvil s Atlanem. Za předpokladu, že fragmentální křižníky proniknou do arkonidské oblasti stejným tempem jako dosud a budou ničit planetu za planetou, budeme muset během osmdesáti hodin zastavit evakuace."

„Ach Bože...," vzdychl Bully. „Takže teď všechno závisí na tom pokusu... Úplně všechno..."

* * *

Před čtyřmi hodinami se Atlan naposledy hlásil z fronty. Jeho zpráva byla krátká:

Planeta Colten v soustavě Laser hoří. Žádné ztráty mezi obyvatelstvem při odvozu. Flotila: totální ztráta 14 lodí, 38 lodí

částečně až těžce poškozeno. Další informace následují.

podepsán: Atlan

Od pátracích lodí pořád ještě nepřicházela žádná zpráva o případném úspěchu.

Ze by těch deset fragmentálních křižníku nad Fudolem představovalo jediné lodě bez ochrany před narkotizačními paprsky?

„Šéfe, vysílání!" ozvalo se.

A bylo to tady!

TOKIO, loď městské třídy, objevilo posbiovskou loď, kterou ochromilo ostřelování z narkotických děl!

THEODERICH okamžitě zaměřil směr a přešel do lineárního letu s velkým zrychlením. Jednotce mutantů byl vyhlášen poplach.

Gucky, Tako Kakuta a Ras Čubaj měli za úkol přenést nádobu s plazmou na palubu fragmentálního křižníku. Už dlouhé hodiny byla tato plazma ovlivňována telepaty. Postupovali krok za krokem. Museli na to opatrně, aby nedopadli jako se zesilovačem. Potřebovali celkem tři hodiny, aby plazma zapomněla na incident s pomocným přístrojem. Když pak konečně nastala chvíle, kdy plazma přestávala vyzařovat signály zlosti, telepati konečně mohli začít s vlastním úkolem.

Každý z nich věděl, že se musí maximálně soustředit.

Vedle Johna Marshalla seděl vyčerpaný Gucky. Další telepat ležel přes nádobu s plazmou. Všichni se potili, třásli se, byli na konci se silami.

Osm nejlepších telepatů se snažilo ovlivnit plazmu a čím déle na ni působili, tím byla klidnější. Tajuplná vesmírná hmota se pod vlivem telepatů cítila báječně. Olf Stagge byl pověřen kontrolou jejího stavu.

Když pak na palubě THEODERICHA zazněly sirény a loď se ponořila do librační zóny, Marshall ukončil seanci. Tři telepati se zhroutili. Moders informoval palubní ošetřovnu.

* * *

Marshall, Stagge a Gucky leželi v pohodlných konturových křeslech. O všechny tři se starali lékaři. Dostávali povzbuzující

prostředky a infůze. Kule-Tats se staral, aby je lékaři nezdržovali ani o vteřinu déle, než bylo bezpodmínečně nutné.

Injektované prostředky zapůsobily během několika minut. Marshall vstal jako první. Ostatní se přidávali a oblékali si speciální skafandry.

Vešel Rhodan. Přistoupil k mužům, kteří se připravovali do nebezpečné akce. Ale o nebezpečí se nemluvilo.

„Není ta kulovitá nádrž nepraktická, Johne?" zeptal se Marshalla.

„V této podobě ano, šéfe, ale když ji elektromagneticky zahřejeme, dá se změnit do jakéhokoliv tvaru."

„A jak na ohřev reaguje plazma?"

„Vůbec nereaguje, pane."

„Díky," odpověděl Rhodan a chtěl toho říct ještě víc, jenomže v té chvíli se rozzářil monitor a ukazoval posbiovský křižník.

„Zlomte vaz," řekl, otočil se a opustil místnost.

* * *

THEODERICH stál v normálním vesmíru, v blízkosti biologicky ochromené posbiovské lodi.

Gucky, Kakuta, Čubaj a Stagge se chopili držáků nádoby s plazmou. John Marshall položil volnou ruku na rameno Rase Čubaje.

„Co teď?" zeptal se Kule-Tats a nahlas vyjekl.

Tam, kde ještě teď stála čtveřice mužů s nádobou, nebylo najednou nic.

„Už jsou na křižníku Posbiů," vysvětloval kolegovi Moders. „Doufejme, že tam není aktivní ani jeden robot."

„A když ano, Van Modersi?"

„Bude záležet, kdo dřív vystřelí..."

* * *

Mutanti byli připraveni na všechno. Předem prodiskutovali všechny možnosti této akce. Každý věděl, že na palubě posbiovské lodi na ně mohou čekat nejrůznější nebezpečí.

Sotva teleportovali, položili nádobu s plazmou na kovovou

podlahu až to zadunělo a John Marshall s Rasem Čubajem vyřídili ručními zbraněmi tři roboty.

Přes syčení paprsků a zvuky exploze bylo slyšet stereotypní volání: „Milujte nitro, zachraňte nitro!"

Mutanti dobře věděli, co toto nouzové volání znamená. Aspoň trochu se už v poloorganických robotech vyznali. Milovat nitro a zachraňovat nitro pro Posbie znamenalo, že mají zničit sebe i loď. Robotská logika, nebo logika plazmatické hmoty?

Ale nebyl čas na řešení otázek.

Jejich úkolem bylo co nejrychleji navštívit velitele lodi.

Velitele každé posbiovské lodi tvořila obrovitá masa plazmy, umístěná do šesti kulovitých nádob. Tato organická látka umožňovala ve spojení s počítačovými elementy veškeré funkce lodi.

„Kde může být velín?" zeptal se Marshall.

„Mrknu se," odpověděl Gucky a zmizel. Téměř zároveň s ním teleportoval i Ras Čubaj.

Měli opravdu naspěch. Roboti mohli každou chvíli přejít k samodestrukci.

Čubaj se vrátil. V každé ruce svíral jeden dezintegrátor. Tvář měl strnulou. „Johne, může vliv narkotizačních paprsků polevit?"

Jeho otázka zněla hrozivě.

Pak se vrátil Gucky: „O tři patra vejš, dvě stě metrů tímhle směrem."

„Nemluv, Gucky," naléhal Marshall. „Udej cíl!"

Znovu teleportovali.

Kakuta s sebou vzal Marshalla.

* * *

Dorazili do velínu. Octli se před šesti nádobami s plazmou, každá obsahovala tunu této biolátky.

„Gucky, natlač plazmu proti stěně jedné z kopulí!"

Myšob rozehrál telekinetické síly. Neviditelná ruka obra zvedla přinesenou nádrž a přitiskla ji ke stěně tak, aby k ní na ploše zhruba metru čtverečního přilnula.

Marshall navázal telekomem kontakt s Rhodanem.

„Šéfe, jsme ve velínu, Plazmatická nádrž je přitisknuta ke stěně jedné z kopulí. Na palubě zatím vše v pořádku. Otázky, pane?"

Rhodan tiše odvětil: „Ne."

Spojení bylo přerušeno. Marshall postrádal Rase Čubaje, ale ten si o teleportera nedělal starost.

"Pane Marshalle," hlásil se Olf Stagge, „naše plazma koresponduje s velitelskou hmotou!"

Olf Stagge měl zvláštní typ teleportační schopnosti a odlišoval se i typem telepatie. Jenom on jediný dokázal rozlišit impulzy plazmy. Nedokázal to ani Gucky.

Vtom mezi nimi materializoval Čubaj. „Johne, Posbiové ožívají! TOKIO zmírňuje intenzitu narkotického ostřelování na minimum!"

Marshall to už věděl.

Čubaj si dělal starosti. „Johne, sám to nedokážu. Dej mi s sebou ještě jednoho muže. Myslím, že jsem objevil centrálu transformačních paprsků."

„Kéž bys měl pravdu, Rasi... Vezmi si s sebou Staggeho."

Oba muži na sebe pohlédli a teleportovali. Gucky zaprotestoval příliš pozdě: „A jsme bez kontaktu s plazmou. Johne, měl jsem tam skočit já, bylo by to tak lepší!"

Vtom se ozval Rhodan:

„Fragmentální loď právě odvysílala symbolické volání. Dotaz na neznámou stanici. Jaká je situace na palubě?"

„Zatím dobrá. Čubaj tvrdí, že objevil centrálu transformačních paprsků. Skočil tam společně se Staggem."

„Buďte opatrní, Marshalle! Nic neriskujte! Nezapomínejte, jak roboti reagují na organický život. Marshalle, mějte se na pozoru! Konec!"

* * *

„Johne!" zvolal myšob překvapeně. „Naše plazma se pokouší namluvit veliteli, že se jí u nás dařilo moc dobře!"

Marshall nevěřil. Pokusil se sám navázat telepatické spojení s plazmou. A překvapeně ustoupil o krok. Gucky nelhal! Už i on rozuměl impulzům plazmy.

„Marshalle!" volal Rhodan. „Právě jsme dostali dotaz v interkosmu. Někdo chce vědět kdo jsme a jestli jsme skutečný život. Konec."

Gucky to taky zaslechl. Nezbyl jim čas, aby se zaradovali z úspěchu, protože loď Posbiů začínala znovu fungovat! Slyšeli těžké kroky blížících se robotů. Vnikali do velínu ze tří stran.

Gucky zaklel. Pomocí telekineze dopravil plazmu na vrchol kopule. Pak chytil paži Johna Marshalla a teleportovali o pár set metrů dál.

„Vypnout reflektory!" zabručel Marshall.

Gucky se k tomu zprvu nedostal. Divoce rozehrál telekinetické síly a odmrštil proti stěně pět Posbiů, aby je zneškodnil.

„Máš kontakt s Rasem a Staggem?" naléhal Marshall. „Nemůžu najít jejich myšlenky. Ty ano?"

Gucky zavrtěl hlavou.

V centrále transformačních paprsků se muselo něco stát.

* * *

Ras Čubaj a Olf Stagge rematerializovali mezi roboty, ale ti byli stále ještě ochromení, takže nevítané návštěvníky nevnímali.

Olfovi se udělalo všelijak, když kolem sebe viděl všechny ty monstrózní stroje. Ras Čubaj se choval, jako by poloorganičtí roboti ani neexistovali. Kličkoval mezi nimi a zajímal se hlavně o zbraňové zařízení.

Helmovou vysílačkou sděloval: „Kryjte mi záda, Olfe! Vedle v halách se už roboti probouzejí. Do té doby musím tuhle centrálu vyřadit z provozu. Já těm robotům prostě nevěřím."

Ještě ani nedomluvil, když paprsek z dezintegrátoru zasáhl obrovitého Posbie a proměnil ho v obláček.

Olf Stagge pevně zatnul zuby. Roboti kolem něj reagovali na kolegovo zničení. „Jen aby to dopadlo dobře, Čubaji."

Ten už taky střílel a mezitím zničil čtyři roboty.

Více než dvacet Posbiů v centrále ožilo, ale nebyli ještě tak docela při smyslech...

Vtom Stagge zachytil parapsychicky impulz!

To je probouzející se plazma, prolétlo mu hlavou. Musí se jednat o veliké množství..., podle síly.

Ve vnějškovém mikrofonu své helmy slyšel exploze. Mohly být vyvolány pouze a jenom jednáním Rase Čubaje. Ve stejný okamžik cítil, jak je zasažen vlnou nenávisti. Impulz ho zasáhl plnou silou. Byl tak tvrdý, že Staggeho na chvíli zcela ochromil.

Jakmile se mutant probral z omráčení, musel hned začít střílet. Biomateriál Posbiů byl opět aktivní.

Slyšel Čubaje vykřiknout, viděl, jak potácivě ustupuje před stroji.

Stagge neustále zachycoval impulzy nenávisti. Jeho reflektor sledoval okolí. Nevypínal jej.

Zády narazil do nějaké překážky. Že by jeho útěk skončil? Opovážil se obrátit a zjistil, že stojí před kopulí, která se podobala šesti kopulím ve velínu.

„Čubaji!" vykřikl.

Černý teleporter se však nehlásil. Staggeho mezitím těsně minula dráha smrtícího paprsku. Uskočil, znovu narazil do kopule a vtom zaslechl díky svým telepatickým schopnostem volání: Milujeme nitro, zachráníme nitro!

Otřásl se hrůzou.

Musel zabránit tomu, aby Posbiové nezničili plazmu v kopuli. Zničení organické látky by mělo velmi následky... Moc dobře věděl, co všechno závisí na úspěchu robotského pokusu. Osud Mléčné dráhy mu nyní ležel na dlani.

Bleskurychle opustil úkryt, zvedl hlavu aby zaměřil cíle a zmáčkl spouště paprskometů.

Nesmějí se dostat k plazmě! Nesmějí! Nemyslel na nic jiného a střílel a střílel.

Posbiové explodovali, střely dopadaly proti stěnám, strojům, podlaze a stropu, ale Olfa Staggeho nezasáhly.

Měl pocit, že už několik hodin vede beznadějnou bitvu. Ve skutečnosti však uplynuly jenom dvě minuty.

Štěstí nad ním drželo ochrannou ruku. Nebo spíš obě dvě.

Když se pak Olf Stagge znovu rozhlédl, nedokázal už objevit žádného robota, který by byl schopen boje... Nicméně pořád se

bystře rozhlížel a vtom dostal geniální nápad. Soustředil se, aby využil veškerou sílu své telepatie, a vyslal plazmě následující rozkaz: Spoj se se skutečným životem v šesti kopulích!

Desetkrát zopakoval tuto telepatickou výzvu a pak si všiml, že jeho parapsychické síly slábnou. Starost o Rase Čubaje ho nutila, aby svůj experiment s biolátkou přerušil. Už nechoval žádnou naději, že by se plazma mohla spojit s velitelem...

Chvíli pátral, pak se zastavil nad tělem Rase Čubaje. Obrátil ho na záda a zahleděl se mu do tváře.

„Je paralyzován!" zvolal nadšeně. Bál se totiž, že Rase najde mrtvého.

Užuž zapínal vysílačku v helmě, aby se ohlásil Marshallovi, když se vstup za ním otevřel.

Viděl Posbie, ale paprsek už ne.

Stagge se mrtev zhroutil na Rase Čubaje.

Zemřel ve zlomku vteřiny, přesně ve chvíli, kdy mohutné množství plazmy sdělovalo biolátce v malé kopuli: Jsou skutečný život, pomáhají skutečnému životu!

Poslední paprsek, právě ten, který zabil Staggeho, už nemohl být zastaven...

V centrále zavládlo hrobové ticho. Posbi stál bez hnutí ve vstupu. Nehýbal se stejně jako dva kužele světla z reflektorů helem Pozemšťanů.

* * *

Na THEODERICHU a TOKIU ještě nikdo netušil nic o smrti Olfa Staggeho. Právě bylo oznámeno, že relativní pole kolem fragmentální lodi už neexistuje a že se otevřely vstupy.

„Dokážeme to!" zvolal Jefe Claudrin.

Ve velínu vlajkové lodi pobíhali technici. Pracovali pod vedením obou robotiků. Telepati, kteří ještě před několika hodinami sehráli klíčovou roli při ovlivňování plazmy, nyní seděli v pozadí a vyčkávali.

Kule-Tats vyzařoval klid. Perry Rhodan si v duchu gratuloval, že se tento vědec nachází ve službě pozemské vědě. Moders byl

rozrušen. I to dokázal Rhodan pochopit. Robotik byl velmi mladý. Ještě neměl žádnou velkou životní zkušenost. Psychická zátěž z posledních týdnů pro něj byla prostě přespříliš velká.

Rhodan pouze sledoval dění. Vtom zbystřil. V mikrokomu se hlásil Gucky:

„Perry, Olf Stagge je mrtvej! Ras je paralyzovanej! Ve vstupu do centrály stojí robot a nehejbá se. To on musel Staggeho zabít. Je tu subplazmatickej velitel. Pokud mu dobře rozumím, pořád dokola opakuje: Tady je skutečný život, skutečný život je tady! Tomu ale nerozumím! Teleportuju s Rasem na ošetřovnu a pak se vrátím na fragmentální loď. Konec."

Rhodan nehnul ani brvou, když přijal zprávu o Staggeově smrti.

„Hotovo!" ozval se jeden z techniků. Poslední testovací pokus byl ukončen. Nyní se muselo ukázat, jestli je možné spojit se z paluby THEODERICHA přes plazmatického velitele fragmentální lodi s onou tajuplnou stanicí v mezigalaktickém prostoru.

Symbolový transformér, pobízený palubním počítačem, měnil věty z řeči Pozemšťanů do posbiovských symbolů.

Milujeme nitro! Zachráníme nitro!

„Vysílání běží," řekl Kule-Tats.

Od pozorovatelů přišlo hlášení: „Naše čluny vlétávají na palubu fragmentální lodi!"

„Pane, telekom od Atlana!"

Rhodan skočil k mikrofonu: „Volání uložit. Imperátorovi Gonozalovi vyřídit, že s ním momentálně nemohu mluvit."

Ale spojař se opovážil namítnout: „Pane, Atlan hlásí velké ztráty lodí!"

Rhodan přerušil spojení. Tahle zpráva zapůsobila jako bomba. Velké ztráty lodí? To znamenalo, že fragmentální lodě útočí proti arkonidsko-pozemským flotilám s mnohem větší zběsilostí než dosud. To by však také znamenalo, že spojový provoz se stanicí v mezigalaktickém prostoru nemá na akce v M13 žádný vliv.

To by znamenalo, že pokus navázat na poslední chvíli rozhovor s Posbii ztroskotal.

Perry Rhodan sice jako vždy připomínal ztělesnění klidu, ale už nechoval žádné velké naděje.

Ozval se Marshall: „Šéfe, frekvence plazmatického velitele se mění. Naši telepati by měli okamžitě navázat spojení."

Ti to slyšeli a ihned jednali.

„Stanice odpovídá," řekl po chvíli Moders. „Velký Bože, že by se nám to nakonec přece jen podařilo?"

Jste skutečný život? Pomáháte skutečnému životu?

Moders si vzdychl: „Pořád ty nesmyslné otázky! Kdy už je konečně přestanou opakovat?"

Rhodan se vmísil do debaty: „Modersi, neztrácejte hlavu..."

Znovu je vyrušila spojová centrála: „Pane, Atlan s vámi potřebuje naléhavě mluvit. Posbiové nalétávají na osmnáct koloniálních světů..."

Ve velínu THEODERICHA znovu zavládlo ticho, ale Rhodan odpověděl: „Když říkám, že nemám čas, pak to platí nejen pro Imperátora Atlana, ale i pro vás. A teď už nechci být vyrušován!"

Otočil se k expertům: „Chci navrhnout, abyste odvysílali následující odpověď - ovšem za předpokladu, že s ní budete souhlasit, protože vy jste kompetentní:

Protože jsme skutečný život, milujeme nitro. Pomáháme skutečnému životu a zachraňujeme nitro.

Takže co, pánové, souhlasíte?"

Moders a Kule-Tats na sebe pohlédli. Pak přikývli. A Rhodanem navržená odpověď odešla na neznámou posbiovskou stanici.

K Rhodanovi pak přistoupil mluvčí telepatů: „Pane, náš pokus o ovlivnění má asi úspěch. Plazma sděluje veliteli, že milujeme nitro. Aspoň tak jsme tomu porozuměli."

Bully dodal: „Vlastně sděluje, že si na Zemi lebedila, co?"

V tu chvíli se před nimi zamihotal vzduch a zjevil se Gucky.

„Ví John, že jsi tady?" ostře se zeptal Rhodan.

„Ne, Perry..."

„Tak bych si přál, abys teleportoval zpátky na fragmentální loď."

„Ano, hned, ale nejdřív ti musím o něčem říct, šéfe," neotřesené vysvětloval Gucky. „Bavil jsem se s plazmou v transformační centrále... Hele, ten plazmatickej zbrojní důstojník má na každý posbiovský lodi úplnou volnost. Pokud mu Olf Stagge nevsugeroval, že se s námi má spojit, už by nás dávno sestřelil."

Odpověď z mezigalaktického prostoru na sebe nechávala čekat.

„Takže..., můžeme bejt za všechno vděčný Staggeovi," řekl nahlas Bully.

Nikdo nic nenamítal.

Neznámá stanice Posbiů se ještě pořád halila do mlčení.

Velký vstup do velínu se rozletěl. Dva důstojníci, kteří veleli akci speciálních jednotek na palubě fragmentální lodi, chtěli podat hlášení.

„Mimořádné události?" zeptal se Rhodan.

„Ne, pane."

„Díky, takže si vaše hlášení vyslechnu později."

Obrátili se na podpatku. Nervydrásající čekání na odpověď neznámé stanice pokračovalo.

„Nechceš už konečně zavolat Atlanovi?" zeptal se Bully.

„Ne! Na událostech venku nemůžu nic změnit! Já vím, zní to tvrdě, ale je to tak. Pokud se nám nepodaří navázat spojení s centrální stanicí Posbiů, naše Galaxie velmi brzy zahyne. Proto je tohle čekání nyní tím nejdůležitějším, co můžeme udělat..."

„Pane, dostáváme odpověď!" zvolal Kule-Tats.

Ve velínu zavládlo hrobové ticho. Muži zadržovali dech a zírali na monitor překladatele. Každou chvíli se musel ozvat jeho kovový hlas.

Pořád nic?

Teď!

Cvaklo to v něm a kovový hlas říkal:

Milujte skutečný život, protože jste skutečný život!

Ozvalo se zasténání. Jaký smysl se skrýval za pojmem Skutečný život?

„No vida," poznamenal Bully. „A co teď?"

Otázka mířila na Rhodana. Podíval se na oba experty. Tolikrát tvrdili, že rozumějí myšlenkovým pochodům robotů! Teď to měli dokázat.

Moders se tvářil triumfálně.

„Pane, máme vyhráno! Zvítězi..."

Ze spojové centrály se ozval výkřik. Službu konající důstojník se vřítil do velínu: „Klid zbraní! Klid zbraní! Ty krabice přestaly

střílet... Už několik vteřin mlčí! Velký Bože, fragmentální lodě zastavily útok..."